

SZAVAI KÖZÉ

Biciklizett tíz, sétált huszonegy, várakozott harminckét évet. Össze is állt életrajza.

„A boldogság az, ha szerelmed holmiját is vasalhatod.”

Nappal még igen, éjszaka már nem bírom tartani magamat, suttogta a vonaton az ismeretlen lány, és szavai közé folytak könnyei.

Szemedben haldoklik egy bogár.

A repülés melyik részletével lehet elégedetlen a kölyökgolya, hogy kitartóan köröz az ártér fölött?

„Az álom visszakényszerített helyszínekre, ahol másként folytatódhatott volna életem.”

Szíven ütötte a zakója zsebébe évekkorábban elrejtett lapocskára, rajta neve, s alatta egy szó: „Szerelem”.
Tűnődhetett, miért most találta meg.

KÍNÁL ÉLETED

„Álmomban hosszasan válogattam a halálnemek között, melyikkel okozom a lehető legkisebb kellemetlenséget.”

Felhív valamikori életedből, s egy szavát sem érted.

Ismeretlen lány aludt a vonat fülkéjében, s ő úgy vigyázott rá, mintha egykori szerelme volna.

Az egymáshoz simuló jégtáblák muzsikája.

Hiába is tagadnád, töméntelen példát kínál életed a bátortalanság szócikkéhez.

Kimondja: semmi. Hogy elfedjen valamit.

Mire visszafordulsz a másik folyótól, már nem találsz megszokott életed.